

ŐSZI SÉTÁK.

I.

Ma sírt a nyár, s a nehéz, tiszta cseppek
 A falevélről lágyan leperegtek
 S amerre jártam, az utamra hulltak.
 És sárga szőnyege volt már az útnak,
 Platánlevélből síró, puha szőnyeg . . .
 A fák között suhanva mennek-jönnek
 Ijedt kis árnyak, kósza kacagások ;
 Mint őrszemek a nagy fehér platánok,
 Félőn becézik, aggódva vigyázzák
 A nyár utolsó, halványuló álmát,
 És megremegnek, hogyha messzenéznek,
 Mert távol ködbe fáznak már a rétek,
 A vágy lehervad, az álom is árva,
 Szívem, már ősz lesz, ősz lesz nemsokára . . .

II.

Valaha jártam itt, emlékezem,
 Akkor is ősz volt, könnyes-hallgatag,
 Lágy őszi bánat játszódtott velem,
 És avar lepte be az utakat.

Valaha jártam itt, emlékezem,
 De akkor édes, fátyolos dalát
 Nem sírta el ily szomorún a csend
 És nem hullattak könnyet rám a fák.

A fatörzsöt zokogva ölelem,
 Ó nem a csend, a szívem hegedül,
 Valaha jártam itt, emlékezem,
 De nem egyedül, jaj, nem egyedül! . . .

Szent-Tamási Alma.